

MUŽI PRO KRÁLOVNU

MONIKA KOLMANOVÁ

Monika Kolmanová

MUŽI PRO KRÁLOVNU

I.

Na koupališti je konečně plno. Po dlouhé době se teploty vyšplhaly skoro na třicet stupňů. Extrém na extrém. Už to vypadalo, že si děti školních prázdnin, co se koupání týče, zase moc neužijí, ale předposlední víkend před začátkem školního roku dostalo sluníčko zase dobrou náladu a přišlo na návštěvu i do střední Evropy.

K řece jde pomalu ruku v ruce mladý, hezký pár. On je tedy spíše tuctový, asi 180 centimetrů vysoký blondák, brýle nechal ležet na dece, prostě takový ten typ příjemného hezouna, kterého potkáte na každém volejbalovém hřišti, na každé vysoké škole. Jmenuje se Roman, a jestli všechno vyjde podle plánu, a není důvod, aby to nevyšlo, bude už ten další školní rok vtoukat matiku a fyziku do hlaviček žáků na některé zdejší základní škole.

Ona je to, čemu se říká výstavní kus. Vysoká, snědá, samozřejmě štíhlá, s dlouhými černými vlasy. Má pravidelný obličej, a když se usměje svojí trochu moc velkou pusou, vypadá jako nějaká americká filmová hvězda nebo alespoň jako jedna z dřívějších českých MISS. Jmenuje se Karolína Králová, příští týden jí bude dvacet osm, takže zatím pořád dvacet sedm. Je o dva roky starší než Roman, což jemu rozhodně nijak nevádí, protože je na svoji Královnu, jak jí snad už od základky všichni přezdívali, náležitě pyšný. Romanovi rodiče už dokonce začali předělávat první patro jejich rodinné vilky, které od nich dostane po promoci darem. Pak si hned Karolínu vezme a ta se

bude jmenovat Hubáčková. Karolína nyní pracuje v Okresní knihovně. Po gymplu se sice snažila dostat na DAMU, ale když ji nevzali, nedělala z toho žádnou tragédii a na žádnou jinou vysokou se už nepřihlásila. Odolala mamčiným hysterickým nátlakům, maminka je učitelka, i tatínkovým rozumným domluvám, tatínek je architekt. Hrávala ochotnické divadlo, než se úplně rozpadlo. Postupem času se Jeníci a králové oženili a začali dělat kariéru, Mařenky a princezny se vdaly a začaly rodit děti. Karolína nyní chodí dvakrát v týdnu na volejbal a je se svým životem naprosto spokojena. Bydlí v malé garsonce, kterou jí jako úplnou ruinu kompletně zrenovoval otec a skoro celou její půlku zabírá knihovna.

Než jsme si ty dva představili, vrátili se z vody.

„Chceš namazat záda?“ zeptal se Roman.

„Až trochu oschnu,“ odvětila Karolína.

Nikdy se moc nemazala a taky se nikdy nespálila. Ale Roman je už vzrušený představou, jak bude roztírat svůj krém, pro ni s moc vysokým faktorem, po jejích zádech, zadečku a stehnech.

„Tak skočím zatím pro něco k pití,“ nabídne se. „Mám vzít také zmrzlinu?“

„Než sem dojdeš, tak se rozteče. Skočíme si později na pohár do restaurace.“

Romanovi se do restaurace moc nechce, ale přikývne. Zvedne se z deky a jde svým klátivým krokem směrem k předlouhé frontě. Brýle nechal na dece. Karolína se za ním dívá a na chvíli jí běhá příjemné šimrání po zátylku. Až přijde, tak si ta záda nechám opravdu namazat, pomyslí si. Mám vlastně štěstí, že mám tak hezkého chlapa.

A chytrého. Na rozdíl od Romana je ráda, když vidí, jak se za ním pár dívek u vody otočilo. Roman tak velkorysý není. Když po jeho Královně pokukují cizí muži, chytne ji hned pevně kolem ramen a nasadí nasupený výraz, který už si snad ani neuvědomuje. Karolíně to ze začátku imponovalo, později jí to bylo až trochu trapné, a teď, po dvou letech, by ho za to nejraději nakopla.

Otáčí se od Romana a najednou trochu ztuhne. Kolem jejich deky jde do vody opálený, asi čtyřicetiletý muž se širokými rameny, malým pevným zadkem v Adidas plavkách a snad nejmužnějším obličejem, které by ty z nás dříve narozené připodobnily nejspíše k Delonovi. Zná ho jen od vidění. Potkala ho párkrát ve městě a pokaždé se jí nesmyslně rozbušilo srdce a opravdu trochu změkla kolena. Je to strašné klišé, vím, ale bohužel to opravdu tak někdy funguje. (Znáte ten pocit, dámy.) A pak se najednou objevil u nich v knihovně a sháněl něco o kosmetice! Karolína tenkrát cítila, jak rudne, prsty nemohly vyfukat tu správnou kolonku, a když konečně našla, co chtěl, začala o knize něco zdlouhavě a nesmyslně blábolit. On se jen hezky usmál, řekl, že si to prostuduje a brzy vrátí.

„Moment,“ vzpamatovala se konečně, „jste členem naší knihovny?“

„Ne, jsem tu vlastně dnes poprvé,“ odpověděl a zase se krásně usmál.

„A chcete se jím stát? Roční poplatek činí...“

„Ne, ne,“ přerušil ji, „potřebuju jen toto. Kolik platím?“

„Jednorázové výpůjčné je dvacet korun za knihu, ale stejně si musím zapsat vaše údaje.“

„Chcete občanku, nebo je stačí nadiktovat?“

„Stačí nadiktovat jméno a bydliště. Já vám totiž věřím,“ pokusila se zalaškovat.

Podíval se jí do očí, znalecky prohlédl její profil.

„Máte krásné vlasy,“ skoro zašeptal.

„To je jméno nebo příjmení?“

„To je adresa bydliště,“ odvětil a oba se zasmáli.

„Ve vašich vlasech bych měl krásné bydliště.“

Karolína přemýšlela o dalších duchapřítomnostech, (které vždy připadají duchapřítomné v lepším případě jen těm dvěma, v horším případě jen jednomu, pak se tomu říká trapas), ale za nimi stála babka s pěti knihami Vlasty Javořické.

„Bohumil Vašíček, V Údolí 115,“ odpověděl tedy vážně. „A vy?“

„Karolína Králová,“ řekla, když doťukala poslední písmeno a vyjela mu potvrzení.

„Jiné jméno byste ani mít nemohla,“ mrkl na ni, vzal si potvrzení a vyšel ven.

„Tak pojd'te, paní Matoušková,“ natáhla se k babce a převzala od ní knihy, aby si je zapsala.

„Ale vždyť tyhle všechny už jste četla!“

„Holčičko, já už jsem četla vod paní Javořický všechny, co tu máte. To jsou moje pohádky před spaním. Jo, jo, já už si o lásce jen čtu,“ usmála se babča. Karolína se chtěla zachovat jako profesionálka.

„Tak co kdybych vám pomohla vybrat něco podobného. Máme tady spoustu nových knih od Danielly Steelové, to je stejné téma.“

„Ne, ne,“ bránila se babka. „To už jsem měla a mně se ty americký jména pletou a je to na mne moc složitý. Jste moc hodná, ale já si vezmu tyhle,“ řekla babča Matoušková a přitiskla si knihy znovu k hrudi, jako by měla strach, že jí je Karolína sebere a vrazí jí místo nich třeba Jackie Colins.

Hm, složitý ... to sis měla opravdu vzít raději nějaké pohádky, pomyslela si v duchu Karolína, která tyto pohádky ráda čítávala svým dvěma neteřím. Ty od ní ale zase vyžadovaly pořád dokola Harryho Pottera. Vrátila se tedy ke svému pultu a vzala od babičky knihy, rychle je zanesla do počítače a podala zpátky. Babička se zatvářila spokojeně a narvala si je do sítovky.

„Děkuju ti, dcerunko,“ rozloučila se.

To jsem ale kráva, zasmála se v duchu Karolína. Dělán ze sebe profesionální knihovnici a zatím jsem málem způsobila babce kolaps.

Jako moje máma, taky každému nutí svůj názor v dobré víře, že jen ona ví, co je pro něj dobré.

Bylo před zavírací dobou a v knihovně už nikdo nebyl. Karolína si sedla ke stolku, vzala do ruky lístek se jménem Bohumil Vašíček a zbytečně dlouho si ho prohlížela, jako by se z toho kousku papíru mohla ještě něco dozvědět. Bohumil, dumala, to mi k tobě vůbec nesedí. Když ho párkrát potkala ve městě a někdy večer na něho myslela, ano, myslela, myslela na něj jako na Patrika, Olivera nebo Denise. Bohumil jí zkrátka k němu nepasoval.

Když byl vrátit knihu, měla zrovna službu v čítárně.

A teď jde kolem ní, skoro po měsíci a půl, a nezdá se, že by ji poznal. Skočil do vody a pomalu začal plavat. Karolína rychle pohlédla ke stánku s občerstvením. Roman už byl skoro na řadě. Počítala do tří, pak se zvedla a utíkala k řece. Srdce jí tlouklo, ale klusem to asi nebylo. Byla výborná plavkyně, dostihla ho po pár tempech.

„Dobrý den, jak se máte?“ dodala si odvahu. Trochu se lekl, nečekal to a loknul si vody.

„Promiňte, nepřišla jsem vás utopit,“ omlouvala se se smíchem.

Poznal ji a navrátil se mu balanc.

„Dobře, a vy? Slečno... Karolína, že? Karolína Králová.“ Potěšilo ji, že si pamatoval její jméno.

„Víte, šel jste kolem mé deky, tak jsem se chtěla jen zeptat, jestli vám ta knížka byla něco platná,“ vařila z vody, aby rozproudila konverzaci.

„Já šel kolem a přehlédl vás,“ divil se, „no to bych vážně zasluhoval utopit.“

Ve vodě bylo plno lidí, ale přesto si Karolína nebyla jistá, zdali ji Roman přeci jen nevidí, proto se snažila plavat kolmo, z dohledu deky. Její nový společník ji ochotně následoval. Roman zatím seděl na dece se zteplalou limonádou. Teď se dokonce posadil a nasadil si brýle.

„Musím se vrátit,“ řekla a neurčitě dodala: „Nejsem tu sama.“ Bohumil přikývl.

Co mám proboha dělat, ptala se zoufale sama sebe, mám být drzá a navrhnout setkání?

„Dneska už musím domů,“ prohodila ledabyle, „ale co zítra kafe?“

Co melu, zítra máme přece turnaj a pak to jdeme s partou oslavit, ať to dopadne, jak to dopadne, napomínala se.

„Já zítra už bohužel něco mám, ale v pondělí bych na tebe počkal U zvonu.“

„Prima,“ nadechla se a rychle doplávala ke břehu. Roman byl mrzutý.

„No, to je super, pošleš mě pro pití a plaveš se vybavovat s nějakým chlápkem.“

„Byl jsi tam dlouho a mně bylo horko,“ odvětila klidně. Má rande se svým idolem a nic ji nemůže rozházet. Ale ne, žádné rande, jen nevinná káva.

„Jo, já si vymyslel tu frontu, to je taky nápad, jeden stánek pro milión lidí.“

„Nerozčiluj se,“ políbila ho na tvář a vypila celý kelímek teplé kofoly.

„Když ji miluješ, není co řešit,“ podala mu prázdný papírový pohárek. Roman ho vztekle zmačkal.

„Kdo to vlastně je?“ dorážel, protože Bohumil už také vyšel z řeky a tentokrát vzal jejích deku pěkně obloukem.

„Co já vím? Ptal se mne, jestli už jsme dostali nového Kinga. Myslíš, že si pamatuju všechny lidi, co k nám chodí, jménem? Od toho mám přece počítač.“

„Jóó, tvoje důležitá knihovna.“

„Počkej, miláčku, až tě budou všude zastavovat rodiče a ptát se tě na své geniální dětičky. To je specialita malého města. Všichni se znají, alespoň od vidění. Každého máš kam zařadit.“

Tohle znala od své matky. Rodiče ji zastavovali na náměstí i v obchodech. Kadeřnici musela několikrát změnit, protože když už ne dcera nebo syn kadeřnice, tak to byl synovec nebo prostě jen dítě sousedky, které si potřebovalo opravit známku z češtiny. Maminčina aprobace totiž byla čeština a dějepis. Později z nedostatku kvalifikovaných učitelů přibrala i angličtinu, která byla dosud jen jejím koníčkem. Paní Marcela Králová byla učitelka přísná, ale spravedlivá. A zásadně odmítala protekci i doučování mazlíčků doma. Zato bezplatně zřídila doučovací kroužky ve škole. Žáků se dostavilo pramálo.

„Tak co, chceš na ten pohár?“ zeptal se smířlivě Roman, který tušil, že přestřelil.

„Ne, víš co, jdeme domů.“ Karolínu už na plovárně nic nedrželo. Hezky se na Romču usmála, ten roztál jako ta zmrzlina a začal balit věci. Do restaurace tedy nešli, stejně tam bylo úplně narváno. A u jednoho stolečku seděl Bohumil s hezkou, i když malinko buclatou blondýnou, malou holčičkou s kudrnatými, světlými vlásky jako andílek a o něco starším klučinou s buclatými tvářemi a hlavinkou ostříhanou na ježka. Všichni čtyři měli před sebou zmrzlinový pohár a něčemu se nahlas smáli.

II.

V pondělí měla Karolína až do pěti hodin a už od čtyř byla nervózní, aby se jí podařilo včas odejít. Naštěstí nebyla v práci sama, její starší kolegyni a vedoucí knihovny sice pracovní doba už skončila, ale přesto dál seděla u počítače. Momentálně táhly celý provoz knihovny ve dvou, vlastně ve třech. Mladá brigádnice a velká fanynka počítačů vedla přes léto internetové oddělení a koutek dětské literatury. Ten nebyl nyní o prázdninách příliš hojně navštěvován.

„Stáňo, tak můžu o deset minut dřív?“ ptala se nejmíň už po desáté.

„Jo, a už se mne neptej, radši mi řekni, co máš tak důležitého, že jsi tak nervózní?“

„Přijede mi kamarádka z gymplu, abychom spolu trochu pokecaly a trochu oslavily moje narožky. To víš, je vdaná, doma mimino, bude mít čas jen hodku, tak na ni chci počkat hned v pět na nádraží a využít každou minutu,“ vysvětlovala rychle a horlivě Karolína.

Stáňa se na ni skepticky koukla a rozchechtala se. „Nic pitomějšího sis fakt vymyslet nemohla.“

Karolína na ni chvíli nechápavě civěla a pak se rozesmála s ní. Stáňě bylo padesát pět let, měla trochu korpulentní postavu a nosila brýle stylu Naďa Urbánková. V podstatě jí bylo jedno, kam Karolína jde, zeptala se jen tak.

„No, jsou čtyři, takže kafe ještě stihneme,“ řekla a šla zapnout

konvici. „Já ho platím,“ zasmála se Stáňa, když vytáhla ze svého šuplíku Nescafe.

Karolína vyšla z knihovny asi ve tři čtvrtě na pět. Koukla se do zrcátka a přejela si znovu rtěnkou, koupenu dnes ráno, rty. Vlastně nemusela vůbec pospíchat. Z městské knihovny, sídlící v historické budově nově natřené cihlovou červení a s širokými dveřmi nevkusně zlatými, to měla k vinárně asi pět minut rychlou chůzí a deset minut procházkou.

Vinárna, nesoucí tradiční název U zvonu, byla v přízemí v jednom z nově opravených domů, stojících uprostřed malého náměstíčka. Pár minut před pátou už přistála u dřevěných vyřezávaných dveří, na kterých byl umně přidělán kovový nápis U zvonu. Vinárna během dlouhých devadesáti let své existence měnila majitele, vedoucí a zařízení, ale nevinný název zůstal zachován.

Chvilí přešlapovala přede dveřmi a koukala na hodinky. Někdy je minuta strašně dlouhá a čas je relativní, zafilosofovala si. Náhle se dveře otevřely a vyšli dva postarší pánové. Navzdory vedru měli na sobě saka a jeden dokonce i klobouk. Úslužně jí podrželi dveře a jí nezbylo nic jiného, než vejít dovnitř. Vinárnička nebyla zrovna z největších, ale přesto měla dvě části. V obou byla pěkná, pohodlná křesílka se zeleným plyšem. Tmavohnědé stolky byly rozmístěny pravidelně pro dva, čtyři nebo šest hostů. Menší místnost měla původně sloužit jako nekuřácká, majitel měl dobrý úmysl, ale po pár měsících zjistil, že takhle by nájem majiteli domu, který mu prostor pronajal, rozhodně nezaplatil a z nekuřáckého salonku se opět stal kuřácký. Bylo ale nepsaným pravidlem, které si sami návštěvníci

stanovili, že do menší části si chodily sednout většinou páry, které chtěly mít soukromí a klid.

Karolína se nejistě rozhlédla a pak si řekla, že se chová jako puberťačka z prvního ročníku. Nasadila tedy sebevědomý pohled. Proč by si nemohla nezávazně zaplkat se svým známým? Ale v duchu jí bylo jasné, že dnes je to přece jen trochu jiné. Co ji to vlastně napadlo, považuje to za nějaké dobrodružství? Vešla do salonku a srdíčko se opět rozbušilo. Bohumil už tam byl a dokonce nebyl sám. Seděl s jednou postarší matrónou, která byla ověšena zlatem a afektovaně se smála. Na stolku stály dva prázdné hrnky od kávy a několik balíčků různé velikosti. Bohumil ji také okamžitě zaregistroval, rychle vstal a udělal k ní pár kroků. Vzal ji za ruku a letmo políbil.

„Posaď se prosím tě vedle, za minutku jsem hotový,“ dodal tiše a vrátil se ke svému stolku.

„Milostivá,“ řekl obřadně, „je mi líto, ale mám tu další klientku.“

Milostivá zatím stačila kriticky zrevidovat tu atraktivní, štíhlou dívku a jejím zjevem byla očividně otrávená. Vytáhla rychle z kabelky velkou koženou peněženku se zlatým monogramem, vyndala několik bankovek a podala je s úsměvem Bohumilovi. Pak si vzala ze stolu balíčky. Bohumil mezitím nenápadně přepočítal peníze.

„To je dobré,“ vycenila milostivá zuby a odmítla mince. „S dokladem se také nevypisujte, pane Bohumile, necháme to na příště,“ dodala ještě a vrhla po něm úsměv, který měl být v jejím podání svůdný. Bohumil jej opětoval a rychle se rozloučil. Karolína nic z toho divadla neviděla, protože si schválně sedla taktně zády

k nim. Bohumil k ní zezadu přistoupil a políbil ji do vlasů.

„Skončila jsem dnes v práci maličko dřív a nechtělo se mi courat po městě,“ řekla mu na přivítanou a hodila pohledem směrem k teď již prázdnému stolečku.

„Přesnost je přece výsadou královen.“

Přiblížil se číšník. Karolínu od vidění znal. Ne, že by byl milovníkem literatury, ale Karolína tu několikrát byla s Romanem. Jednou, když si Roman musel odskočit, vstrčil jí nenápadně do ruky vizitku restaurace, na jejíž druhé straně bylo napsáno číslo mobilního telefonu s poznámkou *Zavolej, Láďa*. Karolína, která kouřila jen občas a nikdy ne ve společnosti Romana, si zapálila a pak zapalovačem spálila vizitku před číšníkem. Když se Roman vrátil, navrhla mu, aby si místo večere v restauraci raději objednali telefonicky pizzu u ní doma. Roman si to tenkrát vyložil jako její šílenou touhu, ale Karolína, která sice už hlady skoro šilhala, si netroufla ani pomyslet, co by jí mohl zhrzený číšník do jídla přidat. To se stalo skoro před rokem a nyní se na ni opět servilně usmíval. Asi už si našel jinou oběť, nepochybovala, že tenhle trik opakuje často.

Číšník se zdvořile zeptal, co může nabídnout a předpisově předložil jídelní a nápojový lístek.

Karolína si konečně objednala dvojku bílého vína, na kterou už se dlouho těšila. Bohumil si dal kolu.

„Ten účet z vedlejšího stolu mi připište také.“

„Samozřejmě, pane Vašíček.“ Zdálo se, že Bohumil tu je častým hostem.

„To si na seznámení přiřukneme kolou?“ zeptala se trochu zklamaně.

„Řídím,“ odvětil stručně.

Karolína si uvědomila, že jí diktoval adresu někde V Údolí, což je stará vilová čtvrť na okraji města, pěšky opravdu dost daleko.

A co je tohle vlastně za schůzku, ptala se v duchu sama sebe a vzpomněla si na matrónu, která ještě před pěti minutami seděla s Bohumilem u vedlejšího stolku.

Číšník přinesl nápoje a rozsvítil svíčku na stole.

„Chceš něco k jídlu?“

„Ne, možná později.“ Hlad tedy měla. V práci snědla akorát jednu housku s kouskem sekané, pro kterou skočila Stáňa během polední přestávky. Ale neměla na jídlo teď ani pomyšlení, potřebovala se malinko uvolnit. A doufala, že on se také nad sklenkou vína odosobní. Bohumil ale k uvolňování žádné víno nepotřeboval. Když se číšník vzdálil, pronesl: „Konečně budeme mít klid.“ Pozvedl svou kolu a Źuknul do skleničky s vínem.

Z kožené kabely vytáhl malou, nádherně zabalenou krabičku, převázanou červenou mašlí a položil ji před Karolínu.

„Pro mne? Proč? Jsi snad jasnovidec?“ Teď zase nechápavě pohlédl on na ni.

„Za týden mám narozeniny, a neptej se kolikáté!“

„Nevím že máš narozeniny a nezajímá mne kolikáté. Nezajímá mne ani, kdo byl ten kluk na dece. Stačí mi, že vím, že se jmenuješ Karolína Králová a jsem opravdu šťastný, že jsem tě potkal, že tu s tebou můžu sedět a že vůbec nemusím jít znovu do knihovny a

zažádat si o roční členství.“

První dvojku vypila Karolína nezvykle rychle a Bohumil bez ptaní objednal další.

Vyndala si Marlborcky a zapálila si.

„Nevadí ti kouř?“ zeptala se teď už vlastně zbytečně, když si uvědomila, že Bohumil je nejspíš nekuřák.

„Ne, a klidně kuř, u tebe mi cigareta připadá elegantní a kouř z tvojí cigarety voní.“ Přimhouřil oči a napodobil vdechnutí kouře.

„Já jsem tě asi vyrušila z nějakého jednání,“ vrátila se k ošperkované matroně, která jí pořád vrtala hlavou.

„Ne, z žádného jednání jsi mě nevyrušila, prodal jsem jí nějaký sajrajty na vrásky.“ Nebylo mu moc po chuti, že přišla dřív a zastihla ho ještě s klientkou.

„Aha, tak proto ty knížky o kosmetice,“ dovtípila se. „Ty prodáváš kosmetiku. A nese to?“ usmála se trošku ironicky.

„Hele,“ řekl malinko dotčeně, „moc pyšnej na to tedy nejsem, že dělám dealera, ale přišel jsem o práci a potřeboval jsem rychle něco sehnat. A v našem maloměstě se to nabídkami pro čtyřicetiletý chlapy moc nehemží. A možná by ses divila, docela to nese.“

Rozhovor s Bohumilem plynul a čas příjemně ubíhal. Karolíně bylo báječně. Číšník tiše přinesl kolu a dvojku bílého.

„Jak ti mám vlastně říkat? Bohouši?“ uvědomila si najednou, že ho křestním jménem ještě neoslovila.

„Známi mi říkají Bohdane, ve škole jsem byl Boban, maminka Bohoušku, tak si vyber.“

Karolína vyprskla. „Promiň, začínám být asi trochu střížená.

Zlobíš se?“

„Na tebe? Neblázni.“ Odsunul svíčku, vzal ji za ruce a jemně jí mnul prsty.

Karolína si na chvíli uvědomila, že by je takhle mohl vidět i nějaký Romanův kamarád, ale rychle tu myšlenku zaplašila.

Dopila víno a s omluvou odešla na toaletu. Zkontrolovala svůj obličej v zrcadle, pročísala vlasy a znovu použila rtěnku. Trochu se jí leskly oči, ale to jí snad ještě víc dodávalo na přitažlivosti.

Když se vrátila do místnosti, byla na stolku kromě nové skleničky vína i karafa s vodou a obložená mísa.

Hodnej, opít mne tedy rozhodně nechce, řekla si v duchu, stejně už mírně připitá.

Seděla by s ním do rána, ale v půl desáté jí Bohdan naznačil, že bude muset jít.

„Ráno brzy vstávám.“

Zaplatil a vyšli ven. Karolínce chůze na vysokých podpatcích a v bílé, úzké minisukni, která nádherně kontrastovala s jejími opálenými stehny, dělala trochu potíže.

„Zavezu tě domu, pojd’,“ vzal ji jemně kolem ramen a otevřel dálkovým ovladačem dveře nového, modrého Volkswagenu.

„Tak, kam to bude?“

„Na Havlíčkovu nábřeží.“

Autem tam dojeli za pár minut. Zastavili před starším činžovním domem. Bohdan vystoupil, otevřel Karolíně dveře a pomohl jí z auta. Karolína odemkla těžké dveře a zamávala rukou s klíči na rozloučenou.

„Počkej, doprovodím tě,“ zabouchl dveře od auta.

„Těch pár schodů dojdou sama, nezdržuj se,“ mávla rukou. Bohdan ji doběhl. „Přece tě nebudu líbat na chodníku.“

Vyšli do prvního patra, Karolína znovu odemkla, tentokrát dveře od své garsonky a zůstala stát na prahu. Bohdan ji jednou rukou chytil kolem pasu, druhou za vlasy a zvrátil jí hlavu mírně dozadu. Začal ji dlouze líbat. Karolína se k němu přitiskla a nevědomky – vědomky ho vtáhla do bytu. Nohou přitom přikopla dveře. Bohdan ji stále líbal a oba manévrovali nešikovně ke gauči, který Karolíně po rozložení sloužil jako postel. Ztratila při té dvoumetrové cestě jednu lodičku a tak na gauč neelegantně dopadli. Bohdan pořád jednou rukou držel její vlasy, až ji to trochu bolelo a druhou rychle rozepínal knoflíčky její blůzky. Jazykem jí přitom přejížděl po krku. Ani nepostřehla, kdy a jak se sám svlékl. Jen na vteřinu se jí před očima mihl Romanův obličej. Vyvrcholila okamžitě, potom znovu a ani si neuvědomovala, jak hlasitě křičí. Měla nádherný orgasmus, chovala se jako smyslů zbavená. Zdálo se jí, že objevila něco hlubšího, intenzivnějšího, nepoznaného. Nebo na poprvé jen něco trochu jiného? Ale je to krásné, škoda, že už je konec. Oči měla pevně zavřené, zhluboka dýchala.

Když asi po minutě oči opět otevřela, Bohdan byl už skoro oblečený.

„Neodcházej,“ protáhla se jako kočka a natáhla se po něm.

„Promiň, ale já fakt musím, už teď mám dvě hodiny zpoždění.“

„Máš doma stíhačku?“ zasmála se přihloupě. Bohdan se jí podíval zpříma do očí.

Karolína se zarazila. „Počkej, ty, ty jsi ženatej?“ Odpovídat jí nemusel. Přejela si rukou čelo.

Jak to, že jí to za celý večer ani jednou nenapadlo? Proč si myslela, že žije sám?

„Ježíši, já jsem blbá.“

„Karolíno, prosím tě, nešil.“ Opravdu teď neměl čas na nějaké přesvědčování nebo utěšování. „Promluvíme si o tom všem později a v klidu,“ řekl tiše.

„Miluji tě,“ dodal, políbil ji na ústa a vyšel ze dveří.

Karolína možná chtěla o všem přemýšlet, srovnat si to v hlavě, ale než se začala litovat a obviňovat, usnula a spala opravdu tvrdě, beze snů.

Když se ráno probudila, měla trochu kocovinu. Rychle vběhla do své malé koupelničky a pustila si sprchu. Dnes si pro změnu oblékla pohodlné džíny a bavlněné tričko. K tomu si obula barevné sandály bez podpatků. Vlasy stáhla do ohonu a lehce se namalovala. Na zemi vedle gauče, který si v noci ani nerozložila, ležela zmačkaná halenka a pod ní zašpiněná, bílá minisukně. Podprsenku a kalhotky našla pod polštářem. Jednou rukou všechno prádlo sebrala a hodila do pračky. Přitom skopla obě lodičky k sobě. Z lednice vytáhla pomerančový džus a napila se rovnou z krabice. Pak popadla kabelku a utíkala do práce. Měla to jen tak tak.

Stáňa už seděla za svým stolem, počítač zapnutý a vedle hrneček se silnou kávou. Karolína v letu zapnula počítač a vyřukala heslo. Šéfová vzala varnou konvici, ze které se ještě kouřilo a připravila kávu

i pro svou podřízenou. Karolína si vyndala z ledničky láhev minerálky a vypila naráz celou skleničku.

„Díky,“ řekla vděčně za kávu.

„Není zač. Mimochodem koukám, že jste to s tou uťápnutou kamarádkou, která se stará jen o mimčo a manžela, pěkně roztočily.“

„Jo,“ odpověděla jí se stejnou ironií, „nechala ujet autobus, o mimino se postaral manžel.“

„A o manžela maminka,“ broukla bodře Stáňa a dodala: „Bodejť, když už chudák holka z vesnice přijela až do našeho velkoměsta, tak přece nepojede za hodinu domů.“

Karolína práskla tužkou o stůl a zvolala kuckajíc smíchem: „Ty jsi ale potvora, Stáňo!“

„Já, jo?“ posunula si Stáňa své soví brýle. Pak vyndala z šuplíku klíče.

„Jdu odemknout hlavní vchod. Ty prosím tě přeber poštu a rozbal ten balík nových knížek. Podívej se, co nám zase poslali za blbosti. Doufám, že tam bude alespoň něco z toho, co jsme objednaly a ne ležáky, co nechťeli knihkupci.“

Venku už přešlapovala brigádnice, která zaskakovala zároveň za jednu knihovnici, která po mrtvičce odešla do předčasného důchodu, i za pracovníci nacházející se momentálně na mateřské dovolené.

„Promiň, Ivetko, doufám, že nečekáš dlouho. Holka, co já si tady bez tebe v září počnu.“

Iveta spojila po dobu prázdnin dětské oddělení s čítárnou, internetem a kopírkou a zvládala vše na jedničku. A hlavně ji to

bavilo, byla milá a ochotná.

„Paní vedoucí, já vám sem budu chodit klidně dál, tedy po vyučování, jestli vám to pomůže, a ráda.“

„Jo, a co maturita?“

„Učit se můžu tady,“ zvolala a už zmizela za prosklenými dveřmi oddělení.

Karolína vybalila knihy a začala je zanášet do evidence.

„Ta holka je poklad,“ volala Stáňa, ale Karolína si jí nevšímalá. Přemýšlela o Bohdanovi a včerejším večeru. Konečně měla čas uspořádat si myšlenky. Ne, že by se jí to nějak úspěšně dařilo. Pocity euforie a uspokojení střídaly podivné, nepříjemné tlaky v žaludku. Říká se tomu svědomí a dokáže to pořádně otrávit život.

Co jsem to udělala? Tohle jsem přece nechtěla. A co jsem vlastně chtěla? Pane Bože, co mám dělat? Nemám ani číslo jeho mobilu. A co bys mu asi tak zavolala? Hádala se sama se sebou. Musím to nechat plavat. Přiznej si, že jsi to chtěla. Stalo se to a teď to nech plavat.

Zaevidovala knihy a vytáhla mobil z kabelky. Byly na něm čtyři nepříjaté hovory od Romana a krátká esemeska: *Styska se mi, lasko*.

Zastyděla se a ty nezvané výčitky svědomí se znovu dobývaly do jejího břicha. Koukla na hodinky – jedenáct hodin. Musí mu zavolat hned.

Zvedl to po prvním zazvonění. Zřejmě nepustil od rána telefon z dohledu.

„Co je s tebou, Karolínko?“ zvolal dychtivě, „už jsem měl obavy.“

„Proč, proboha,“ řekla trochu otráveně, ale hned přeladila do příjemného, veselého tónu. „Včera mi volala Mirka, víš, ta, byli jsme tam před půl rokem, když se jí narodil Mireček,“ vysvětlovala mu zbytečně zdlouhavě, Mirku samozřejmě znal. „Byla nakupovat ve městě, potom jsme zašly na dvě deci, já si zapomněla v práci mobil, zjistila jsem to až doma.“

„No, a ze dvou deci byly čtyři a pak celý litr,“ smál se ulehčeně Roman nad tímto jednoduchým a jasným vysvětlením.

„Když už se jednou utrhla od rodiny,“ zopakovala pohotově historku,

„na probírání jsme toho měly víc než dost.“

„To věřím, a co manželství, klape jim to?“

„Vyloženě jí to svědčí,“ přisvědčila horlivě, „Romčo, musím končit, mám tu lidi.“

„Tak pa, lásko, líbám tě.“

„Já tebe taky,“ odpověděla a vypnula telefon.

Strčila mobil zpátky do kabelky a přitom nahmatala malou krabičku. Dárek od Bohdana. Úplně na ni zapomněla. Rozvázala červenou stužku a vybalila parfém neznámé značky. Zalilo ji příjemné teplo.

„Ona snad ta tvá vesnická kamarádka opravdu existuje.“ Stáňa se vrátila z čítárny a vyslechla tak krátký rozhovor.

„Náhodou existuje.“ Karolína vzala plnou náruč vrácených knih a šla je zařadit.

Dnes měla pouze do tří. Zbytek pracovní doby strávila v duchu s Bohdanem a neustále očekávala, že se třeba objeví v knihovně. Na oběd se jí nechtělo, Stáňa jí přinesla z nedalekého řeznictví další kousek sekané a housku. (Ostatně tento oběd mívaly tak třikrát až čtyřikrát do týdne.) Neměla na nic chuť, na jedné straně znovu prožívala včerejší večer, na druhé straně ji trápila morální opice.

Stáňa ji něžně cvrnkla do nosu. „Karlo- o -o, vzpamatuj se!“

„Z čeho?“ dělala nechápavou.

„Být tady teď Roman, tak tě spočítá jak Pythagorovu větu.“

„Cože!“ zakuckala se smíchem a ukousla si housku.

„No, ten trojúhelník se dvěma odvěsnami a jedním neznámým.“

„O nic nejde,“ odbyla ji Karolína.

„To je dobře, ale ten parfém voní hezky.“

„Tobě taky nic neujde.“

„Od toho jsem vedoucí,“ zapěla Stáňa.

„Ne, to je těma tvejma velkejma brejlema, co nosíš.“

III.

Tentokrát se naopak z práce courala, ještě dobrých dvacet minut po skončení pracovní doby nebyla vypravena. Ale Bohdan se neobjevil. Sluníčko bylo ještě pořád na naší straně, a tak přemýšlela, co bude celé odpoledne dělat. Jít domů a zavřít se tam se svými myšlenkami se jí nechtělo. A na trénink mezi kamarády také ne. Konečně se rozhodla, že pojede k sestře a zrychlila krok. Došla domů, vyměnila džíny za kraťasy a vyjela se svou postarší, malou, červenou mazdičkou do vesničky, která se jmenovala Žabinec, i když na žádné žáby jste tam bohužel nenarazili. Původně se nazývala Žabí hnízdo a opravdu to býval žabí ráj, ale to bychom se museli vrátit v čase asi tak do osmnáctého století.

Když přijížděla k sestřinu domku, všimla si, že tam už stojí matčin zelený Opel Corsa. No, na hodinu rodinné výchovy dnes zrovna nemám tu správnou náladu, pomyslela si a s povinným úsměvem otevřela železná vrátka předzahrádky.

Nejdříve ji přiběhl přivítat malinkatý podvraťák Míša, kterého její sestra Michaela našla vloni dva dny po Vánocích přimrzlého na silnici, když se večer vracela z nákupu. Někdo to malé, tenkrát sotva dvoukilové tělíčko musel vyhodit z auta. Veterinář později prohlásil, že se jedná o fenku, něco mezi kokrem a teriérem, ale nevyloučil ani jiné příbuzenstvo. Michaela pojmenovala fenku po sobě a Míša se jí za záchranu života odvděčila roztrhanou sedačkou, okousaným

rohem stolu a dalšími roztomilostmi. Přesto se stala privilegovaným členem domácnosti.

Hned za Míšou běžely dvě holčičky, pětiletá Klárka a čtyřletá Kristýnka, obě zmáčené, jak právě vyskočily z bazénu.

„Teta, teta je tady,“ křičely na celé kolo.

Karolína došla k zahradnímu altánku, kde seděly Michaela s matkou. Michaela byla o dva roky mladší, pár centimetrů menší než Karolína a měla po matce husté, blondáté vlasy, světlou pleť a modré oči. Tyto dvě dívky by těžko podle vzhledu někdo považoval za sestry. Také povahu měly každá jinou. Michaela byla mírná a každému se snadno přizpůsobovala. Přesto si obě sestry dobře rozuměly a nedaly na sebe

dopustit. Když spolu ještě za studií navštěvovaly diskotéky, jedna tmavá jako uhl, druhá jako rozkvetlá pampeliška, uváděly v trans chlapy všech kategorií. A platilo to i dnes, když si spolu jednou za čas vyrazily na dámskou jízdu.

Michaela pracovala po absolvování gymnázia v cestovní kanceláři, kde se záhy seznámila s vysokým, sympatickým hezounem a do roka byla svatba. Její muž Martin vlastní se svým bratrem Milanem a jejich otcem malou, ale dobře prosperující stavební firmu, a i když pracuje často až do pozdního večera, nikdy neztrácí dobrou náladu. Jen tak na okraj můžeme poznamenat, že jeho bratr Milan se svého času vehementně ucházel o Karolínu, ale neuspěl.

„To je milé překvapení, že jsi k nám taky našla cestu,“ vítala ji Michaela, „udělám ti hned kávu.“

„Ne, to nemusíš, ale přines mi prosím něco ledového k pití,“

odpověděla jí Karolína a zapálila si cigaretu.

„Nepřeháníš to s tím kouřením?“ řekla matka, která sama byla pilná kuřačka.

Michaela pobaveně zatřepala hlavou a odběhla pro pití.

„Tak co je nového?“ začala matka konverzaci a také si zapálila.

„Nic.“

„Nic?“

„Co by se asi tak stalo nového za ten týden, maximálně deset dní, co jsme se neviděly,“ dala jí dcera vyčerpávající odpověď.

Stalo se toho hodně, ale pro to bys ty, mamčo, moc pochopení neměla, pomyslela si. A měla stoprocentní pravdu. Matka byla vždy trochu prudérní a velká moralistka, ale od té doby, co jejich otec odešel ke skoro o osmnáct let mladší ženě, by nevěru nejraději zařadila do trestního rejstříku.

„Kde je Roman?“ pokračovala matka.

„V Hradci, odjel se připravit a vrátí se v pátek.“

„A co budete dělat?“

„Mami,“ řekla Karolína odhodlaně a ironicky, „až mě požádá o ruku, slibuji, že budeš první, kdo se to dozví.“

„Já si myslím, že on už by to dávno udělal, kdybys ty nebyla taková, no, lehkomyšlná.“

„A trochu na něj zatlačila, néé!“ začala být Karolína nervózní a zapálila si další cigaretu.

Matka se ušklíbla.

„Už jsem ti alespoň stokrát řekla, že jsme se dohodli po promoci.“

„Jen aby nestudoval do důchodu.“ Matka pořád nemohla

překousnout, že Roman jednou z mladické nerozvážnosti školu opustil a pak si ročník zopakoval.

„Tak co, už tě Roman oficiálně požádal o ruku?“ křičela Michaela, která nesla podnos s pitím. „Že jste se o tom bavily?“ smála se. Zнала tyhle jejich slovní potyčky. „Poznám to z vašich našťvaných obličejů.“

„Já nevím, jak si z toho můžeš dělat legraci, Karl,“ pokračovala matka dotčeně, že ji nikdo nechápe. Ona to vždycky myslela se svými dcerami dobře.

„Já to беру smrtelně vážně.“ Obě dívky se upřímně smály.

„Je ti dvacet osm, školu nemáš, vdaná nejsi, v kolika chceš mít děti?“ Karolína pokrčila rameny, nebavilo ji matce odporovat. Tyto rozhovory spolu vedly minimálně dvakrát do měsíce.

„Jsi stejná jako tvůj otec,“ uzavřela matka s despektem.

Ted' vjel do Karolíny opravdový vztek. Ať byly vztahy mezi rodiči jakékoliv, ona mezi nimi rozdíl nedělala. K tátovi tíhla o trochu víc, Michaela se jako dítě zase spíš tulila k mamince. Její tatka byl správněj. Vlastně ho i chápala a fandila mu.

„Až na to, že táta, na rozdíl ode mne, vystudoval dvě vysoký, dvakrát se oženil a děti má tři,“ vykřikla, „tenhle rozpor by sis měla trochu vyjasnit, maminko.“

„Já si nepotřebuju nic ujasňovat,“ řekla matka a v očích se jí zablýskly slzy.

„Ježíši, promiň, mami, promiň.“ Karolína by si nejraději vlepila facku.

Matka pokývala hlavou a jakoby klidně si nalila studenou kolu.

Michaela za jejími zády kroutila očima a neslyšně otevírala na

sestru pusu.

„Ty jsi ale pitomá,“ dalo se jí odezírat ze rtů.

„Já jsem to tak nemyslela, znáš mě, že vždy něco plácnu, blbýho,“ pokoušela se matku obejmout.

Ta naznačila rukou, že už je to dobré.

„Nebudeme si kazit odpoledne,“ řekla potom.

Z bazénu přiběhly holčičky. „Mamí, Míša se topí,“ křičely přerývavě. Všechny tři dámy se rychle zvedly a pospíchaly k bazénku. Míša se netopila. Komicky házela packami, vyfukovala čumáčkem vodu a náramně si to užívala.

„Holky, kolikrát jsem vám říkala, že Míša do bazénku nesmí, ještě že tu není táta,“ zlobila se Michaela.

„Ona tam skočila sama,“ bránila se děvčátka. Michaela si klekla a pokoušela se fenku vylovit. Té se ale evidentně z vody nechtělo a přeplavala čubičkou na druhou stranu. Tam ji hbitě chytla Karolína a postavila ji na trávník. Míša se otřepala a začala vyfrkávat vodu. Pak se pohodlně rozvalila na trávniku, packy na břicho.

„Miško, nesmíš!“ zvedla panička varovně prst. Miška pootočila chundelatou hlavičkou, mrkla jedním okem, jakože rozumí, a v další vteřině už pochrupevala na sluníčku, vyčerpaná po takovém sportovním výkonu.

Všechny se tedy vrátily do altánku. Hovor trochu váznul.

„Pojďte holky, vezmu vás na zmrzlinu,“ obrátila se babička na holčičky. „Ale musíte se převléknout.“

„Půjdeme všichni,“ rozhodla Michaela a šla převléknout dcerky.

Karolína s matkou šly pomalu před branku. Obě si opět zapálily a Karolína si uvědomila, že za pouhou hodinu s matkou překročila několikrát svůj denní limit.

Ve vsi byl jen jeden malý krámeček se smíšeným zbožím a před ním točila v létě dcera majitelky Bára zmrzlinu. Před obchůdek postavila tři malé stolečky s miniaturními židličkami a zřídila si provizorní cukrárnu, která fungovala jen za dobrého počasí.

Kristýnka s Klárkou se vyřítily jako velká voda a za nimi se štekotem Míša. Poslední vyšla Michaela v barevných letních šatech, zamkla za sebou a pak hodila Míšu zpátky přes plot na trávník.

„Ty zůstaneš doma, a když budeš hodná, tak ti přineseme kornoutek,“ slíbila jí panička.

„Ona zmrzlinu nemůže,“ vysvětlovala důležitě Kristýnka, „bolí ji pak břicho.“

„A pak všude sere a blíje,“ doplnila ji Klárka a okamžitě dostala od babičky pohlavek.

„Aúú, babi, to ne já, to říkal tatínek,“ bránila se malá.

„Nemusí celá vesnice vědět, že jdeme na procházku,“ řekla jim vyčítavě Michaela.

„Promiň, to je reflex,“ odvětila matka.

„Já myslela, že tělesné tresty byly na školách zakázaný už za Rakouska-Uherska,“ podotkla Karolína.

„Co je to za rouska uherska?“ ptala se Klárka.

„Až budeš chodit do školy, babička ti to poví.“

„A babička ve škole děti bije?“

„Ale ne, teta si jen dělala legraci,“ odpověděla jí babička a potichu směrem ke Karolíně dodala, „blbou.“

Tak došly k provizorní cukrárně. Bylo tam vcelku prázdné – ze tří stolečků byly dva volné. Holky si je srazily k sobě, babička zatím objednala pět pohárů s jahodami.

„Chcete tam i šlehačku, paní učitelko? Ale mám jen ve spreji.“

„Tu raději ne, Baruško.“

„Aby nás nebolelo břicho jako Míšu,“ začala Klárka a babička po ní ostře střelila pohledem.

Zmrzlina byla snědena ani ne za deset minut, a když se vrátily domů, čekal už na ně Martin. Právě rozdělával venkovní gril.

„Kdepak jste byly, dámy?“ smál se a postupně všechny políbil, i když každou trochu jinak.

Poslední si nechal Michaelu.

„Mamince to sluší,“ pochválil jí šaty. „Byly jste tancovat?“

„A kam to mám asi nosit,“ durdila se Michaela, „už jsem pomalu zapomněla, jak se chodí v lodičkách.“

„Brzy se dočkáš,“ chlácholil ji manžel, „příští měsíc ti vymalujeme kancelář, dáme tam pořádné světlo, a můžeš začít.“

Věděl, že touží po dlouhé mateřské jít znovu do práce. Domluvil se s ní, že začne pracovat na pár hodin u nich ve stavební firmě. Michaela odvětila, že spíš než nové lodičky bude potřebovat festovní gumovky. Přeháněla. Jejich firma sídlila v moderní budově a Martin věděl, že jeho žena se svým vlídným a rozvážným přístupem bude v elegantním kostýmku velkým přínosem. A také věděl, že před jejím

pohledem se zklidní mužští hulváti i hysterické dámy milionářů.

„Tak všichni zasednout, večere z grilu se podává za pět minut.“

„Jsi hodný,“ řekla máti, „ale já už budu muset jet. Přijela jsem se s vámi vlastně na něčem domluvit, ale zatím jsem se vůbec nedostala ke slovu.“

Karolína s Michaelou vybuchly smíchem.

„Chtěla jsem s vámi domluvit Karolínčiny narozeniny.“

Ona si fakt nedá pokoj, pomyslela si Karolína. Ví, jak tyhle rodinné oslavy nesnáším, pro ni je to zase jen příležitost pozvat Romana a celý večer nenápadně nápadně narážet na svatbu.

„Jaképak domluvy,“ pravil bodře švagr a zeťák, „bude-li pro naši malou Královnu tato zahrada dost reprezentativní, uspořádáme to tady u nás.“

Karolína se rozhodla dnes už mlčet a zbytečně matku nedráždit, proto řekla jen „Super,“ a pustila se s vervou do svého steaku.

„Příští sobotu přijedeme s Romanem a očekávám hostinu a dárky na úrovni.“ Tím považovala věc za uzavřenou.

„No a o to právě jde.“ Matka vzala vidličku a napíchla si také plátek masa. „Příští sobotu nemohu, i když Karolínce by to možná zase tak moc nevadilo.“

„Představ si, že by mi to vadilo.“

„Proč nemůžeš?“ zajímalo Michaelu.

„Protože v pondělí odlétám na dovolenou do Tunisu.“ Výkřiky úžasu utlumila kantorským pokynutím ruky.

„A proto jsem chtěla Martina poprosit, zdali by mne a moji

kolegyni mohl odvézt v pondělí ráno na letiště do Prahy.“

„Ale to je to nejmenší, velmi rád.“

„To je super zpráva.“

Karolína i Michaela byly upřímně rády. Matka se totiž po rozvodu společensky uzavřela a veškeré prázdniny trávila sama doma.

„Proč jsi mi neřekla, že chceš někam jet?“ zeptala se Michaela.

„Mohla jsem ti dojednat u nás nějakou slevu.“

Matky častá výmluva totiž byla, že se jí nikam nechce, nemá s kým jet a v neposlední řadě argumentovala svým učitelským platem. Za její náhlou změnou názoru stála vlastně bývalá kolegyně Jarmila, kterou po dlouhém čase potkala náhodou v supermarketu. Když si dámy dostatečně postěžovaly na trpký osud rozvedených žen, které vlastně nakupují a vaří jen ze zvyku, rozhodly se, že by si mohly dojít na pozdní oběd do nedaleké čínské restaurace. Jarmila, která byla rozvedená už mnoho let a byla momentálně bez přítele, vyčetla Marcele, že se spíš chová jako vdova a ne jako rozvedená žena v nejlepších letech.

„Ty jsi vážně za celých pět let neměla žádného přítele?“ kroutila neustále svojí fialovou, kudrnatou hlavou, až tím šla své kamarádce na nervy. Ale když jí potom nabídla společnou dovolenou, nejen že neodmítla, ale začala ihned plánovat.

„No a aby nezůstalo jen u toho plánování, ještě ten den jsme zašly do cestovky a vybraly last-time. Už se těším na moře i na Kartago.“

IV.

První, co jí ráno Stáňa místo pozdravu řekla, bylo: „Včera těsně před pátou volal nějaký pan Vašíček.“

Karolína ztratila i ten malý zbytek psychické rovnováhy, který se jí během posledních dvou nocí podařilo získat.

„Co říkal?“

„Nic.“

„Jak nic? Zavolal, řekl, tady Vašíček a zavěsil?“

„Pozdravil, představil se, zeptal se, zda je přítomna slečna Králová, poděkoval a rozloučil se. A popřál hezký zbytek dne,“ zrekapitulovala to Stáňa svým ironickým tónem. „Stačí?“

Úplně, pomyslela si Karolína.

Celý den byla nesvá. Uvědomila si, že se vůbec netěší na Romana a má strach ze společného víkendu – ne, to nebyl strach, spíš nechuť. Nechuť něco podnikat, řešit, hlavně co a jak řešit, nejlepší by bylo zalézt do postele, pustit si hudbu a zavřít oči. Utéct a zaspát pocity, které jsou jí nepříjemné, pocity špatného svědomí. Je pravda, že toho moc nenaspala a byla i trochu unavená. Místo spánku si pouštěla pořád dokolečka Vivaldiho a vyvolávala si znovu krásné pocity rozkoše z nového sexuálního zážitku, za který se pak ve dne styděla, znovu si opakovala každou minutu své krátké nevěry, kterou ve svých dojmech zveličovala a idealizovala.

Že na ni bude čekat někde před knihovnou, si byla téměř jistá. Zaregistrovala ho okamžitě. Stál naproti přes ulici a bedlivě studoval výlohu obchodního domu. V novém, šedivém obleku od Bosse a bílém tričku stejné barvy vypadal jako manekýn ze žurnálu. Stejně dobře vypadal se svojí sportovní postavou i v riflích, ale kvádro mu dávalo punc elegance. Ten upřímný úsměv musel odzbrojit již mnoho dívek a žen. A upřímný opravdu byl. Neusmívaly se jenom rty, ale hlavně ty jeho tmavě zelené, jiskrné oči. Karolína se prostě nemohla tvářit nasupeně ani uraženě.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl místo pozdravu.

„Já taky.“

„Chceš zajít někam na kávu?“ Pokrčila rameny.

„Nebo zajedeme někam k rybníku.“

Než stačila zaprotestovat, že tolik času nemá, nebo spíš mu nechce tolik času věnovat, dodal: „Stejně mám parkovné jen na hodinu, tak abych nedostal botičku, na náměstí ti neodpustí ani minutu. A taky budeme mít klid.“

„Ty tu stojíš hodinu?“

„Nechtěl jsem tě propást jako včera a taky tě nechci kompromitovat v práci. Číslo na mobil jsi mi nedala.“

„Neptal ses.“

Do auta stojícího na náměstí nastoupila rychle. Ani jeden z nich neměl zájem na tom, aby je někdo viděl odjíždět spolu. Je to komické, pomyslela si, mám tolik známých, se kterými jdu po městě nebo do kavárny, ale teď se mi zdá, jako bych měla na čele napsáno, že mám postranní, nečisté úmysly. Nahlas ale neřekla nic.

Nepromluvili spolu celou cestu. Bohdan zajel asi dvacet kilometrů za hranice jejich městečka, troufnul si projet zákazem vjezdu po lesní cestě a zaparkoval své auto mezi husté jehličnany tak obratně, že nebylo vůbec vidět. Sundal si tmavé brýle a snažil se ji políbit. Karolína ho odstrčila.

„Chtěl jsi se mnou mluvit.“

Bohdan vystoupil z auta, sundal si sako a hodil ho na zadní sedadlo. Z kufru vytáhl přenosnou ledničku a deku.

„Potřebuju na vzduch,“ vysvětlil a vykročil. Karolína ho následovala k malému rybníku, který jakoby vystoupil ze starých fotografií. Až na malý zelený palouček, na který dorazili, byl kolem dokola lemován stromy.

„Nádhera, v životě jsem tu nebyla.“

„Tady to zná málokdo, naštěstí. Proto se to pořád ještě podobá přírodě. Mně to místo ukázal před pár lety můj kamarád lesník, když jsem mu jednou pomohl s polomem.“

„Jezdíš sem často?“ Karolínu bodl osten žárlivosti.

Zavrtěl hlavou a začal na dece vybalovat svoji cestovní ledničku.

„Dřív, když byly děti ještě malé. Teď se jim to zdá moc opuštěné. Jasně potřebují jiné děti, kamarády, ale já sem nikoho cizího brát nechci. A ani nesmím. Slíbil jsem to. Jardovi. Máš žízeň?“ Podal jí lahvičku minerálky. Karolína si přisedla.

„Co jsi mi chtěl?“ Ani nevěděla, co chce vlastně slyšet. Ano nebo ne?

Vyndal ještě dvě šampusky z umělé hmoty, do každé vhodil dvě jahody a otevřel dvě malé cestovní flaštičky Proseca. Naplnil je

pomalu až po okraj a jednu jí podal.

„Chtěl jsem se ti omluvit za ten večer.“ (Slova „ten večer“ dodal skoro neslyšitelně.)

„Kdybych nechtěla, nezvala bych tě dál.“

Pousmál se a pohladil ji po vlasech.

„Ano, ale chci se omluvit, že jsem se schválně celý večer vyhýbal mému manželství.“

„Mohlo mě to napadnout, ale také jsem se tomu tak trochu vyhýbala.“

„Nepřerušuj mne, prosím, nebo to ze sebe nevypravím,“ řekl ten elegant, který pro svou výmluvnost býval ozdobou každé společnosti.

„Já jsem se do tebe vážně zamiloval, i když zamilovat se do tebe nedá muži velkou práci,“ neodpustil si lichotku. „Už tenkrát, v té vaší knihovně jsem měl strašnou chuť pozvat tě na rande. Ale netroufl jsem si. Několikrát jsem obešel náměstí, koupil pralinky (ty pak u televize snědla jeho žena), a pak se rozhodl, že ti nemůžu jako ženáč jen tak skočit do života. Když jsme se pak setkali znovu, byl jsem šťastný jako mladý student a už jsem prostě nedokázal couvnout. Mám tě rád a nechci ti ublížit.“

Karolína polykala slzy. Odpovídat nemusela, zkušený milenec poznal, že to cítí stejně. Dolil jí skleničku. Oba se báli toho druhého zeptat, co bude dál.

„Pro mě je to možná lehčí,“ pokračoval Bohdan. „S mou ženou žijeme spíš vedle sebe než spolu. Kdyby nebylo těch dvou malých capartů, který opravdu miluju, dávno bych odešel.“

Tady si dovolím toto milostné drama na chvílku přerušit. Kolikrát padla tato věta v nepatrných obměnách z úst ženatých, záletných mužů. Trapná, ubohá! Roztomilé, nevinné dětičky jako alibi. A manželka; zlá, uzurpátorská bachyně, která nerozumí manželovým vyšším cílům. Kolikrát jsme tuto větu slyšely ve filmu, četly, poslouchaly v reprodukci vzlykající nejlepší kamarádky nebo to nejhorší – byla určena přímo vám. A kupodivu toto debilní klišé, tisíckrát omleté, pořád padá na úrodnou půdu. Jsem upřímně zvědavá, jestli bude Bohumil světlou výjimkou.

Karolína pokývala hlavou a vzdychla. „Ale co dál? Já takhle žít nemůžu a ani nechci. Už teď se děším, jestli to zvládnou, až přijede Roman.“

„Já tě naprosto chápu, a jestli se rozhodneš vymazat mne ze svého života, budu to plně respektovat. I když si budu do smrti vyčítat, že jsem promarnil největší šanci svého života.“

Tohle je výborná odpověď hodná krále Šalamouna. Nechat velkoryse rozhodnutí na tom druhém a vyjít z toho s čistým štítem.

„Nepřeháněj.“ Karolína byla nešťastná, do odpovědi ano nebo ne se jí nechtělo. Přes vážnost rozhovoru se jí sedělo vedle Bohdana dobře a snažila se tu chvíli co nejdéle prodloužit.

„Nepřeháním. Nebudu ti lhát, že jsem své ženě byl vždy věrný. Krátkých poměrů jsem pár měl. I když to byly vlastně úniky před ní. Ale upřímně – jednalo se většinou o jednorázové schůzky. A velmi tajné! A nikdy jsem ani nepomyslel na to, že bych ji opustil. Až teď.“

Brnkl na citlivou ženskou strunu. Karolínin ženský mozek zbystřil.

„Co je na ní tak špatného?“ Chtěla být objektivní. „Vzal sis ji, založil rodinu, a pak jsi zjistil, že si nerozumíte?“

Tak tohle bylo hodně cynické.

„Ne, nerozumíme.“ Pronesl to vcelku klidně. „Je výborná matka, skvěle se stará o mě i o domácnost. Vaří, peče, všude je čisto, zahrada jen kvete. Ale tohle já nepotřebuju. Když jsem ji poznal, byla to veselá, křehká panenka, co sdílela i mé zájmy a byla kamarádka i mých kamarádů. Na fotbale fandila, že překřičela i skalní fanoušky. Jednou, když jsme hráli a rozhodčí proti nám zapískal faul, vběhla na hřiště a vynadala mu. Tenkrát jsme to nedohráli,“ zasmál se nad tou vzpomínkou.

„A co se stalo pak?“

„Mám pocit, že se dost přetvařovala, no, že to trochu na mě hrála. Chodili jsme spolu velmi krátce, když přes údajnou antikoncepci otěhotněla. Po svatbě to začalo. Měl jsem fakt pocit, že mi ji někdo při svatební noci vyměnil. Hádky, zákazy – první fotbal. Žárlila na všechny mé známé a zároveň jimi opovrhovala. Rozmazlený jedináček, který vždy dostal, co chtěl. Když není po jejím, udělá scénu. Chladná, frigidní egoistka. Navíc bydlíme s rodiči a ti ji vždy podpoří. Rezignoval jsem.“

Karolína na něj koukala skepticky.

„Já na ni nenasazuju, nechci ji před tebou pomlouvat a ani jinde to nedělám. A ani nemusím,“ dodal trpce. „Všichni moji známí se mnou pomalu přerušili kontakt. Zachází se mnou jako se svým majetkem.“

Čekal jsem, že se to zlepší, když se narodila malá Kačenka, ale bylo to ještě horší.“

„No, jak jsi sám přiznal, k žárlivosti má důvodů dost.“

„A znova se mýlíš, miláčku. O mých opravdových nevěrách se nikdy nedozvěděla. A většina jich existovala jen v jejích představách. Když jsme se vzali, pracoval jsem v jednom hotelu jako údržbář. No, jednak to nebylo dost reprezentativní, že mě to baví, bylo vedlejší, jednak jsem nosil málo peněz, ale hlavně tam pracovala spousta mladých žen a se všemi jsem údajně měl postupně poměr. Pravidelně mě tam jezdila kontrolovat jako školáka. Bylo to trapné, protože si z ní všichni dělali legraci. Jednou jsem opravoval v pokoji lampičku a pokojská tam zrovna převlíkala postele. Zlata tam vlítla, holčině vynadala do kurev a plechovou vázičkou jí rozbila hlavu. Chudák holka, v nemocnici jí to sešili, ale museli jí vyholit kus hlavy. Na policii sice nic nenahlásila, ale mně bylo tak hanba, že jsem dal hned druhý den výpověď.“

Karolína vytáhla krabičku cigaret a zapálila si.

„Dovolíš,“ vyndal jí jemně cigaretu z úst a lačně potáhl. „Nějak mě ten rozbor mého života sebral.“

„Takže máš dvě děti.“

„Tři. Moje první žena si našla jinýho a skoro po deseti letech jsme se rozvedli. Ale Tomík je už velikej a rozumnej kluk. Mimochodem, Zlata ho nesnáší, tak se s ním stýkám tajně. Se Zlatou mám osmiletého Leoše a pětiletou Kačenku.“

Sundal si tričko a kalhoty.

„Pojď se vykoupat, než zajde úplně sluníčko. Jsem z toho

vyprávění fakt nějaký přešlej.“

Nazí, ruku v ruce běželi těch pár metrů k rybníku. Voda byla vlažná a čistá. Beze slova přeplavali tam a zpátky. Pak leželi dlouho na dece se zavřenýma očima. Karolína se obrátila na břicho a Bohdan jí něžně masíroval ramena a pak prsty přejížděl po páteři. Když oschli a oblékli se, navrhl jí společnou večeři.

„Nedaleko je příjemná Lesní restaurace. Mají tam výborné speciality z divočiny. Všechny legálně.“

Ani nečekal na odpověď a nastartoval auto. Během pár minut se ocitli na malém parkovišti.

„Dál musíme pěšky,“ řekl a nabídl jí rámě.

Přešli po úzké lávce přes malé umělé jezírko. Vypadalo to tam jako v pohádce. Po jezírku pluly mezi lekníny dvě malé kachničky. Když se Karolína sklonila do vody, uviděla i pár oranžových rybek. Nádhera. Romantika.

Restaurace byla vyloženě v mysliveckém stylu, ale co bylo příjemné, kromě několika parohů se nepyšnila žádnými vycpanými zvířaty. Vzadu za restaurací bylo postaveno šest malých dvoulůžkových buněk pro nenáročné přenocování. Uvítala je usměvavá, baculatá žena středního věku. Na sobě měla bílou halenku s krajkou, přes ni černou, upnutou vestičku, červenou kolovou sukni a vlasy spletené do copánku.

„Vítám tě, Bohouši, to je ale milé překvapení,“ podávala hned oběma ruce a uváděla je ke stolu, který byl pokrytý zelenobílým kostkovaným ubrusem.

„Není to náhodou tvé bývalé působiště?“ zeptala se nervózně

Karolína.

„Ne,“ zasmál se. Zřejmě mu trochu otrnulo, protože na ni mrknul a dodal, „paní hostinská na mě trpí.“

„Takže další ctitelka?“ zeptala se vesele, tentokrát bez žárlivosti. Zavrtěl hlavou.

„Toto kouzelné místo vybudoval pro svoji milovanou ženu můj kamarád, kterému jsem pomáhal při těch polomech,“ připomněl.

„Šťastná to žena,“ vzdychla Karolína.

„Nemůžou mít děti, tak se Jarda snaží, aby si to tak nebrala,“ zašeptal, než se k nim žena přiblížila.

Po výborném srnčím guláši s domácím knedlíkem, ke kterému Karolína ochutnala i výborné sudové moravské červené, se Bohdan rozloučil s paní majitelkou. Ta vyslovila politování, že se nesetkal s Jardou a Bohdan slíbil, že se zase brzy ukáže.

Domu dojeli opět mlčky. Před Karolínčiným domem zůstal sedět v autě. Jednak si po tom vážném rozhovoru netroufl, i když večere značně uvolnila napětí mezi nimi, a jednak proto, že už bylo opravdu hodně pozdě. Věděl, že ho čeká minimálně hodinová hádka s manželkou kvůli pozdnímu příchodu.

„Můžu ti alespoň zavolat?“

Karolína se k němu naklonila, dala mu pusku na pusku a vyběhla z auta.

V.

Zlata Vašíčková, rozená Váňová, opravdu neměla šťastnou povahu. Byla zvyklá od malička dostat vše, co si umínila. Její vztahy s chlapci byly velmi komplikované. Hezká dívka, vždy perfektně a moderně oblečená, vkusně nalíčená, neměla problém seznámit se s klukem, který se jí zalíbil. Rojili se kolem ní jako trubci kolem královny. Imponovala jim její trochu povýšena nezávislost. Po několika týdnech či měsících však zjistili, že Zlata vyžaduje stoprocentní pozornost a bohužel i poslušnost. Protože si intuitivně vybírala muže inteligentní, vztah skončil krachem, který Zlata nesla velmi bolestně. Její chování ovlivňoval v podstatě strach, že bude milovaným opuštěna a tak vlastně opakovala pořád tu samou chybu. Z důstojné včelí královny se po pár týdnech chození stala chobotnice.

O Bohumila Vašíčka svedla dva urputné boje, za které by se nemusel stydět žádný vojevůdce ani strateg. První s jeho bývalou manželkou Věrou.

Bohumil Věrku a syna upřímně miloval, a jí nevadilo, že Bohdan trávil většinu volného času na fotbale, i když nešlo o žádnou první ligu. Když malý Tomášek dosáhl pěti let, dostal první kopačky a Bohdan začal kvůli němu trénovat malé šampióny. Neupírala mu ani kamarády a jejich občasné tahy, ostatně Bohdan to s alkoholem málokdy přehnal, a když, tak byl spíš roztomilý než otravný. Sama

ráda mezi partu sousedů do jediné hospody na vsi přišla a spolu nevynechali žádnou tancovačku či ples v okolních vesnicích. Pokud se někdo nad touto zábavou ošklíbal, oni by ji nevyměnili ani za ples v opeře. Co se týkalo jejich domácnosti, tam byli jako manželé také sehraní. Horší to bylo s jeho kladným přístupem k něžnému pohlaví. To, že působil na ženy jako magnet, aniž by se extra namáhal, už víme. On sám své úlety nijak vážně nebral, nikdy nerozdával svoje telefonní čísla ani nenabízel další setkání. A i když se vždy řídil heslem, co je v domě, není pro mne, a své aférky si odbýval především při různých fotbalových zájezdech, vždy se našel někdo ochotný nebo spíš nějaká ochotná, která Věru informovala a story pořádně připeprila. Když se Věře začal v práci dvořit její kolega, navázala s ním váhavě milostný vztah a Bohdana postavila před hotovou věc – rozvede se. Jestliže v duchu doufala, že se Bohdan lekne, vzpomíná se a odprosí ji, spletla se. Čáru přes rozpočet jí totiž udělala mladičká plavovláska s přiléhavým jménem Zlata.

Bohdan byl totálně zdrcen Věřinou zradou. A nevěrou, která spočívala vlastně v chození na kávu a nesmělých polibcích před domem či v autě. Se svojí logikou tvrdil, že něco jiného je jednorázovka, na kterou on za týden ani nevzdechl a něco jiného je navázat hlubší vztah. No, něco na tom možná je.

Zlatu potkal v klubu, kam náhodně zavítal s kamarádem po partii squashe. To samé náhodou udělaly ten samý den Zlata se svojí přítelkyní. Společnost se výborně bavila až do zavíračky a Zlata se ještě týž večer zamilovala až po uši do úžasného třicátníka. A on byl okouzlený nejenom jí, ale i ohromnou vilou ve starém stylu, ke které

patřila veliká zahrada, bazén a dokonce i malý tenisový kurt. Starožitné kusy nábytku byly vkusně sladěny s nejmodernější technikou. Na stěnách visely originály. Když jej tam Zlata poprvé přivezla ve svém stříbrném mercedesu, připadlo mu, že vstoupil do jiného světa, který mu zatím nebylo umožněno poznat. Za pár týdnů podepsal Věře rozvodové papíry, peníze, které měl našetřené na stavební pozemek, převedl malému Tomáškovi na stavební spoření, byt s veškerým zařízením přenechal velkoryse matce svého syna a v rozpadající se rachotině a necelými pěti tisíci v kapse se přestěhoval na ubytovnu.

Těžší a dramatictější boj čekal Zlatu s rodiči. Nejznámější a nejstarší notář ve městě JUDr. Leopold Váňa odmítl přijmout za nastávajícího zetě rozvedeného, obyčejného opraváře a poprvé za dvacet čtyři let své dceři něco zakázal. Když nepomohl ani pláč, hádky a jedna našťestí nepodařená demonstrativní sebevražda, kterou se panu doktorovi podařilo ututlat, rozhodla se Zlata k radikálnímu řešení. Vysadila antikoncepci a oznámila neústupným rodičům i překvapenému Bohdanovi své těhotenství. Pan doktor musel kapitulovat.

VI.

Víkend uplynul jako voda. Karolína s Romanem hráli volejbal a po několikahodinovém přátelském zápase pozvali vyprahlé spoluhráče do malé hospůdky „U vodníka Matěje“, která patřila ke sportovnímu areálu, na malou oslavu jejich narozenin. Kluci jejich neligového týmu přinesli kytaru, neoficiální kapitánka Hanka housle, vrchní vypnul rádio i televizi a všichni se skvěle bavili. Karolína dostala kromě kytice a bonboniéry i pár lahví kvalitního vína. Roman jí pak předal malou krabičku, ve které byl tenký, zlatý řetízek, na kterém viselo malé srdíčko. Na jedné straně mělo vyryto KRÁLOVNA a na druhé straně malou korunku. Byla dojatá i šťastná. Byla mezi svými přáteli, s klukem, který ji miloval, co víc si mohla přát.

V neděli pozdě večer, když už ležela v posteli, přemýšlela, co udělá, až jí zítra zavolá Bohdan. Že jí zavolá, tím si byla na sto procent jistá. A také si byla jistá, že na další schůzku půjde, i když si vymýšlela různé důvody, jak vznešeně odmítnout. Zavřela oči a představovala si jeho tvář, jeho ruce, cítila, jak ji hladí a příjemně ji to vzrušovalo. Pravou rukou si jemně hladila levé prso, a když cítila, jak jí ztuhla bradavka, přešla na pravé. Druhou ruku si opatrně vsunula mezi nohy a začala se pomalu dráždit ukazováčkem a prostředníčkem. V návalu rozkoše pootevřela ústa a povystrčila jazyk. A opravdu cítila Bohdanovy polibky na svých ústech.

Bohdan se samozřejmě ozval a to v nejbližší možný termín, mobil

jí zazvonil hned v pondělí ráno, jakmile se usadila u svého počítače. Zeptal se, jak strávila víkend, a když se dozvěděl, že výborně, zdálo se, že ho to trochu mrzí.

„Já jsem počítal každou minutu, nejmíň tisíckrát jsem byl v pokušení poslat ti alespoň krátkou esemesku. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím.“

A Karolína si uvědomila, že ona také ne. Přece jen ale bude muset chvilku počkat, má před sebou ještě jednu příjemnou návštěvu.

Odpoledne se sešla s otcem v malé cukrárně. Snažil se z ní vytáhnout, co má své princezničce darovat k narozeninám. Ing. Luděk Král říkal svým dcerám odmalička princezny a princeznami zůstaly, i když vyrostly a jedna z nich má dokonce sama dvě malé princezničky.

„Jestli mi to neřekneš,“ vyhrožoval, „dostaneš novou žehličku nebo sadu nerez nádobí do výbavy.“

Dělal si samozřejmě legraci. Věděl, že je jako dítě, praktické dárky neuznává. Její milý taťka. Jak je to dávno, co s ní chodíval do hračkářství, místo luku a šípů ji přemlouval k veliké mrkáci panně a pak stejně se smíchem kapituloval. Vlastně se moc nezměnil. Vysoký, vousatý muž, za kostěnými brýlemi pořád usměvavé tmavé hnědé oči. Akorát vlasy má již trochu prošedivělé.

„A co Roman, všechno OK?“ položil konverzační otázku. Na okamžik byla v pokušení se mu svěřit. Co by jí asi řekl na to, že je beznadějně zamilovaná do ženatého chlapa? Pochopil by ji tenhle starý děvkař, jak ho její matka často titulovala?

Místo toho řekla: „Viděla jsem v galerii krásný obraz, nádherně by

prosvítil tu moji garsonku. Ale je dost drahý.“

„No, tak jdeme pro něj.“

„Ale tati, ty sám máš teď výdajů až až,“ narážela Karolína mírně na to, že otec nyní restauroval starý domek, který zdědila jeho nová žena Jana po rodičích.

„Dárek pro moji princeznu má teď přednost, pojď.“ Vstal, obešel stolek a políbil ji něžně na levý spánek.

„A když už jsme u toho, Jana by tě taky ráda viděla, dlouho jsi u nás nebyla. Alespoň bys zkontrolovala, jak pokračujeme. Jana si sama navrhla zahradu a teď na ní dře od rána do večera jako mezek.“

Otec zaplatil a pokračoval ve vypravování: „Vrátila se do práce. Navrhuje půdní byty a přitom studuje ty zahrady. Opravdu ji to chytlo.“

„Co Jeníček?“ zeptala se něžně na svého malého brášku.

„Strašně vyváděl, když se dozvěděl, že jedu za tebou.“

„Měl jsi ho vzít s sebou.“

„To bychom si moc nepopovídali,“ odvětil a vrátil jí otázku, „co Míša a holčičky? Ty se alespoň občas ozveš telefonem, ale ona?“

„Má toho moc,“ bránila sestru, „proč se za ní někdy nezastavíš?“

„Mám toho moc.“

Vešli do malé prodejní galerie, kde byla vystavena krásná díla moderního umění, ale ani jeden zákazník.

„V každé době a za každého počasí jsou největší fronty v samoškách u salámu,“ zahlaholil otec a srdečně pozdravil. Prodavačka se usmála. Tenhle sympatický pán určitě neodejde s prázdnou a možná pomůže jejímu obchůdku přežít ještě nějaký

pátek.

„Počkej, nic neříkej,“ rozhlédl se otec, „je to tenhle!“ Ukázal prstem na středně velký obraz visící na bílé stěně vedle dvou uměleckých aktů. Karolína vyskočila, popadla ho za krk a dala mu pusu.

Jestliže mladá žena za pultem uvažovala o těch dvou jako o milostném páru, vyvedla ji Karolína z omylu.

„Jsi zlatěj taťka.“

Zatímco prodavačka balila obraz a otec si prohlížel vystavené vázy a sošky, vyběhla si Karolína ven rychle zatelefonovat. Luděk Král si po kratším uvažování vzal ještě vysokou bílou vázu pro Janu a zaplatil kreditkou. Přírodní, zelenooká zrzka za pultem se s ním dlouho loučila s tím, že doufá, že pán jejich obchod zase brzy navštíví. Její slova zněla trochu dvojsmyslně a Luděk se při loučení galantně uklonil. Přesto že mu táhlo na pětapadesát, nadbíhaly mu ženy všech věkových kategorií, i když on se o to nikdy nesnažil. Naštěstí jeho decentnost je udržovala v příslušných mezích, takže nedocházelo ke zbytečným nedorozuměním.

Karolína už na něj čekala u jeho bílé Oktávky a ihned vyhrkla: „Máš ještě tak hodinku čas?“

„Ale samozřejmě, dnes jsem celý tvůj.“

„Jedeme k Míše,“ sdělila mu, když se usadili, „čeká na nás.“ Otce to viditelně potěšilo.

„Musím koupit něco holčičkám, vybereš mi pro ně knihu.“

„Knihy jsou moje a babičky doména. Jedeme do hračkářství, alespoň koupím i něco pro Jeníčka, aby se nezlobil, žes ho nechal doma.“

„Jo, a co vlastně dělá maminka?“ vzpomněl si Luděk. Se svojí bývalou by se dnes opravdu nerad potkal.

„Je v Tunisu,“ zašklebila se na něj Karolína.

VII.

Karolína kašlala na všechno a na všechny. Žila svůj život v nádherné euforii. Připadalo jí, jako když jede na lyžích po zasněženém kopci, pod kterým se skrývá ledovka, se zavázanýma očima a bez hůlek. Před každou schůzkou s Bohdanem měla příjemné chvění v žaludku, jako tenkrát, kdy se poprvé a naposledy rozhodla skočit bungee jumping. Když vloni stála se smíšenými pocity na Podolskem mostě, cítila podivný strach a zároveň šílenou radost, zvědavost a mírnou závrať. A pak ten let volným pádem, krátká chvíle štěstí a pohody, i tak by se daly popsat ty chvilky s Bohdanem. Bohdan balancoval mezi ní, rodinou a svými obchodními schůzkami s klientkami. Pokud nemohl večer, našel vždy chvilku alespoň na malé posezení u kávy a tajným polibkem někde v pasáži. Ona naopak pro něj měla čas vždy, teda kromě víkendů. Její návštěvy volejbalových tréninků byly čím dál tím řidší, chápala jeho „prozatímní“ situaci a snažila se přizpůsobit svůj program jemu. Večer bývala nejraději sama doma a se zapnutým počítačem nedočkavě čekala na zprávu. Bohdan pod záminkou účetnictví a vyplňování objednávek trávil dlouho do noci čas psaním e-mailů, ve kterých ujišťoval Karolínu o své lásce, popisoval jejich nádherné milování a snil o společné budoucnosti.

Při kávě, na kterou si odskočila místo poledního oběda, ji znenadání překvapil otázkou.

„Ve čtvrtek jedeme na školení do Krumlova, bude probíhat celý den a vracet se budu až v pátek. Co říkáš, mohla by sis vzít volno a jet se mnou? Byla by to naše první celá společná noc.“

No jasně, chtělo se jí okamžitě přitakat. Být spolu konečně přes noc, paráda. Pak se ale znovu vrátila do reality.

„Nemůžu, Bohdane. Mám sice ještě nějakou dovolenou, ale zatím nám ještě nikoho neposlali na doplnění týmu. Hrajeme v oslabení. To nemůžu Stáně udělat.“

„Chápu,“ řekl a už se k tomu nevracel.

„To ale znamená, že se neuvidíme až do pondělka,“ řekla až moc zklamaně.

„Budeme neustále na drátě,“ ubezpečil ji. „Neočekávám, že tam budeme sedět celý den jako školáci.“

„A jako školáci se určitě nebudete chovat ani večer, v osm večerka a spát,“ dodala mírně vyčítavě.

„Že tě manželka vůbec pustí?“ zeptala se ještě podezřívavým hlasem.

„Tak za prvé to sype, za druhé, její manžilek konečně chodí do práce v saku a kravatě a za další, tuhle práci mi dohodila její dobrá přítelkyně, která u nás uspořádala předváděcí večírek plný stoletých bab. Tchyně, která zná všechny kosmetické salóny ve městě i okolí mi dohodila kontakty, takže teď jsem korektní, solidní podnikatel.“ Znělo to poněkud ironicky.

„Což doufám, také jsi?“

„Samozřejmě. A neboj, vymyslím nějaký jiný seminář, až se ti to bude hodit.“

„Ale stejně, připadá mi to do pondělka jako věčnost.“

„Karolínko, miláčku, máme toho před sebou ještě hodně. A já, když jsem s tebou třeba jen půl hodinky, není pro mě ten den ztracený. Ráno s tebou vstávám, celý den se na tebe těším, večer s tebou usínám.“

„Tu půlhodinku máme za sebou, musím se vrátit.“

Bohdan rychle zaplatil a pak se dlouze políbili v malé, momentálně neobsazené šatně těsně u dveří kavárny. Někdo vešel a tak rychle, se smíchem, přistiženi neznámým na nedůstojném místě, vyběhli ven, každý na jinou stranu.

Nebyla až tak úplně pravda, že by Zlata byla spokojená s Bohdanovým novým zaměstnáním. Když za ní jednou večer přišla její kamarádka, považovala ten nápad za naprostou hloupost. Při láhvi drahého, dobře vychlazeného bílého vína a při rychle malované pyramidě, na jejímž konci čněla částka jeden milión korun, se její pochyby pomalu rozpouštěly. Kamarádka se původně pokoušela nalanařit přímo ji, ale Zlata si kriticky připustila, že by neprodala ani krabičku zápalek. Ještě za svobodna jí otec zařídil na náměstí luxusní butik, který po necelých dvou letech zavřela s velikou finanční ztrátou. Obchod to byl nádherný, Zlata měla vkus, ale hodil by se spíše na Václavské náměstí. Modely byly pro městečko příliš nákladné, i když jejich cena odpovídala kvalitě. Chodily tam především manželky podnikatelů a lidé, kteří se na malém městě považovali za VIP. Zlata neměla obchodního ducha, dámám nabízela při zkoušení skleničku šampaňského či belgickou čokoládu a velkoryse jim poskytovala slevu. Dámy z lepší společnosti toho hojně zneužívaly.

Zboží se vyprodalo, ale pomalu nezbylo ani na nájem. Zlata tedy na otcův nátlak krámk zavřela a dámy začaly opět tajně navštěvovat second handy.

Bohdan nabídku napoprvé striktně odmítl. Přisedl si, nalil si také víno a začal prohlížet zkrášlovací potřeby. Ke každému omlazovacímu krému či zpevňovacímu sprchovému mýdlu pronesl vtipný monolog.

Než dopili druhou láhev, bylo rozhodnuto. Bohdan slíbil, že to tedy na chvíli zkusí a kupodivu ho to začalo bavit.

A Zlata se držela i z respektu, který měla před svým otcem. Ta neblahá událost v hotelu, po které dal zostuzený manžel okamžitou výpověď a zůstal od té doby bez práce a pravidelného příjmu, měla ještě dohru. Bohdan se samozřejmě ještě týž den rozjel do nemocnice, aby se informoval o zdravotním stavu mladé pokojské. S kytkou a omluvou ji ujistil, že je připraven nést následky, pokud podá trestní oznámení. Štěpánka, která ležela s obvázanou a vyholenou hlavou slabě pípala, že by mu to nikdy neudělala. I když v tom byli oba opravdu naprosto nevinně, cítila k němu velké sympatie a nikdy by ho nepotopila. Bylo jí líto, že dává výpověď a snažila se ho přemluvit, aby zůstal. Ale Bohdan byl pevně rozhodnut.

Vrátil se domů a manželku, která seděla se skleničkou koňaku v koženém křesle, ignoroval. Zlata ale ještě pro dnešek neměla vybráno, vůbec si neuvědomovala, co provedla a začala na Bohdana křičet:

„Děvkaři, kurevníku, na mne kašleš, ale do nemocnice za tou děvkou se hrneš.“

Otočil se a beze slova jí vrazil facku. Rozječela se ještě víc. Rodiče,

kteří to nemohli neslyšet, přiběhli do prvního patra a snažili se hádku jako obvykle soudcovat. Zlatka se vrhla tatínkovi do náruče a vzlykaje, stěžovala si na Bohdana. Pan doktor se zarazil a odstrčil dceru. V jeho právnické hlavě se mu rozblikalo červené světýlko. Vzal si zetě stranou a nechal si všechno dopodrobna vysvětlit. V obličejích zbrunátněl a nalil si také koňak. Pak si k sobě přitáhl dceru, a manželku, která se ho snažila zastavit, hrubě odstrčil.

„Jak se to chováš, ty náno hloupá, rozmazlená? Víš, co jsi způsobila? Co když tě budou trestně stíhat? Taková ostuda v hotelu, celé město si o tom bude povídat. Ztrapnila jsi celou rodinu. Jsi vážně tak blbá?“

A neotcovsky dodal: „Udělat mi žena tohle, tak už s ní v životě nevlezu do postele.“

Tohle nečekala, rodiče byli zatím vždy na její straně.

„Nejradši bych ti vrazil ještě jednu,“ dodal a otočil se k zeťovi: „To spravíme.“

„Není třeba,“ odpověděl Bohdan, ale tchán ho neposlouchal.

Druhý den ráno se pan doktor Váša vydal do nemocnice. Štěpánka se zrovna připravovala na propuštění. Návštěva ji zaskočila. Poslušně jako školačka zopakovala, co se předchozího dne odehrálo, téměř dětsky se dušovala, že s panem Vašíčkem nikdy nic neměla a nemá v úmyslu jít na policii. Když jí podal napěchovanou obálku, našpulila pusinku a s pláčem na krajíčku, co si to o ní myslí, mu ji vrátila. Panu doktorovi se tahle naivní dívenka velmi líbila. Poděkoval jí a vnutil jí alespoň vizitku s tím, že kdyby někdy něco potřebovala,

má k němu dveře vždy otevřené. Štěpánka způsobně poděkovala a věděla, že by na jeho dveře nikdy v životě nezaklepala.

Ve čtvrtek po práci se Karolína přece jen rozhodla pro trénink. Chtěla si ukrátkit čekání na pondělí. A také si trochu pročistit hlavu před pátečním příjezdem Romana. Jeho přítomnost si uvědomovala ne příliš často, ale o to bolestivěji. Nebylo jí jedno, že ho sprostě podvádí, nenašla si pro to ospravedlnění a tak nejúčinnější bylo, potlačit to v sobě. Věděla, že tuhle situaci nemůže psychicky dlouho ustát, rozhodnutí pořád odkládala. Vlastně ani nevěděla, jaké rozhodnutí. Namlouvala si, že svůj tajný vztah ukončí a podvědomě si uvědomovala, že je to jediné rozumné řešení. Ale může pak dál s Romanem klidně chodit či dokonce si ho vzít a slíbit věnost v dobrém i ve zlém, když je nevěrná už teď po dvou letech chození? Jejich pravidelné víkendové milování se měnilo, ztrácelo na intenzitě a nemělo smysl si nic nalhávat, byla to její vina. V poslední době si dokonce vymyslela hanebnou techniku. Zrychlila své pohyby a přerývavě, přehnaně vzdychala, dokud ho nedohnala k předčasnému vyvrcholení.

Myšlenky na Bohdana jí dodávaly energii, ty ostatní ji oslabovaly. Ploužila se zamyšleně parkem a těšila se, až se bude moci soustředit na hru.

„Královno!“ uslyšela za sebou. Otočila hlavu, nikoho známého neviděla.

„Karolíno!“ řítil se k ní hráškově zelený dětský kočárek a s ním bývalá divadelní ochotnice.

„Pavlo,“ rozzářila se a spěchala ke kamarádce.

Ta rozpráhla ruce a vlepila jí velkou pusou na tvář. Karolína nakoukla do kočárku.

„Vendulka,“ řekla pyšně novopečená maminka.

„Bože, já jsem tě snad neviděla od svatby,“ vzpomínala Karolína.

„Kde jste se s Vaškem schovávali?“

„Měla jsem nějaké problémy v těhotenství, tak jsem se na chvíli přestěhovala k Vaškovým rodičům na vesnici. Je tam čerstvý vzduch, tchyně mě krmila domácí stravou a Vašek zatím předělal náš byt. Vrátila jsem se před měsícem.“

Posadily se na lavičku a Pavla vyprávěla.

„A co ty?“ zeptala se a hned navrhla, „nemáš čas? Mohly bychom si u nás udělat čaj a pořádně pokecat. Potřebuju trochu ženského drbání, abych nezcvokla.“

„Času mám habaděj, ale nechci tě zdržovat.“

„A od čeho asi tak? Potřebuju jen nakojit malou a ta pak bude tak dvě hodinky spát. Nejsem moderní matka, nekojím na ulici ani v restauraci.“

Pavla s manželem Vaškem bydleli v přízemí postaršího činžáku, kde koupili výhodně třípokojový byt v přízemí. Jeho výhodou byla poměrně dost velká zahrada, do které se dalo vejít přímo z obýváku.

„Nádhera,“ řekla Karolína obdivně.

„Mohu ti nabídnout červené nebo bílé víno, sama si ovšem dám ledový čaj,“ poznamenala Pavla a významně si poklepala na prsa.

„Dám si s tebou čaj,“ řekla Karolína a usadila se v obýváku. Prohlížela si zarámované fotky ze svatby, které stály na krbové římse.

Ponořila se do bláznivé minulosti jejich nevyzrálé dospělosti.

Šla tenkrát Pavle za svědka. Svatbu pojali velmi svérázně. Vašek s Pavlou patřili také k divadelním ochotníkům a svatby se zúčastnil celý spolek. Při plánování velkého dne se dohodli, že se všichni obléknou do kostýmů, které si většinou sami ušili nebo dostali jako vyřazené od městského divadla, kde také často vystupovali, zejména v nedělních odpoledních představeních pro děti. Pavla měla na sobě kostým princezny a Karolína se převlékla za Štěstí. Vašek se dostavil převlečen za rytíře a jeho svědkem byl Děd Vševěd. Ostatní hosty tvořili čerti, kašpárek, víla, čarodějnice, Sněhurka a dva trpaslíci. Za trpaslíčky byly převlečené Klárka s Kristýnkou, které roli družiček braly nesmírně vážně. Rodiče nevěsty o tomto nápadu nevěděli a rodiče ženicha prostě nevěřili. Pozvané příbuzenstvo ve vybledlých společenských oblecích vypadalo poněkud fádně. Babičky a tetky se křížovaly, dědové strejdové se tímto nápadem náramně bavili. Obě matky chtěly své nezodpovědné děti lynčovat a zabránil v tom Pavlin otec, který do obou budoucích tchyní násilím nalil pár koňaků ještě před obřadem. Díky tomu viděly starostu městského úřadu mlhavě a nebylo poznat, zdali pláčou dojetím či studem. Svatba se nakonec vydařila a o jejím netradičním průběhu se zmínil dokonce i místní tisk.

„Ještě se matka zlobí?“ zasmála se Karolína při vzpomínce na Pavlininu matku, která odmítala jít s tímto „cirkusem“ na radnici a jako iniciátorku nápadu obvinila Karolínu.

Než Pavla nakojila malou Vendulku, prohlédla Karolína i obě alba, jedno se svatbou, druhé z porodnice a pak se obě ženy přesunuly

s ledovým čajem na předzahrádku.

„Tak povídej, jak jde život?“ vybídla Pavla.

„A víš, že se vlastně u mne vůbec nic nezměnilo?“

„A to je dobře nebo špatně?“ vyzvídala kamarádka dál. „Co Roman?“

„Taký vše při starém.“

„A co Bohumil Vašíček?“ zeptala se Pavla (snad) bezelstně. Bum! Karolíně se zatmělo před očima a odpověděla otázkou.

„Ty ho znáš? A odkud?“

„Já ho znám dlouho, v šestnácti jsem do něj byla zamilovaná,“ zasmála se kamarádka, „ale platonicky. Když se tenkrát zabil můj strejda na motorce a zdělili jsme po něm chatu v Lipové, pomáhal ji tátovi opravovat. A můj brácha, Kuba, s nimi hrával o prázdninách fotbal. Bohouš tenkrát trénoval malé kluky u nich. A já s holkama jsme se na ně, na něj, chodily koukat.“

Karolína bojovala s chutí zahrát tohle téma do kouta nebo se dozvědět něco víc.

„Takže znáš i jeho ženu?“

„Znám je obě. Věra je fajn ženská.“

„Prý si našla jiného?“

„Jak se to vezme. Na Bohouše ženský letí, no a on občas neodolal. Věra dělá na místním výboru a sem tam dostala peprný anonym, zvlášť od bab, kterých si Vašíček ani nevšiml. Drby a výsměch dokážou s člověkem pořádně zamávat, Věra se to snažila ignorovat, ale pak začala trpět depresemi a každý dopis ji sebral víc a víc.“

„To to s ním bylo tak strašný?“ zděsila se upřímně Karolína. Ted'

nemyslela na sebe, ale bylo jí té neznámé ženy líto.

„Myslím, že ne. A ona taky tušila, že možná víc jak polovina je vymyšlená, ale když v tom žiješ a opakuje se to pořád dokola, tak ti to vleze na palici. Hodně se mi svěřovala, i když jsem byla o hodně mladší, ale jako náplavě mi víc věřila, že to nerozkecám ještě víc po vesnici.“

„A ta druhá?“ Karolína si dolila čaj a chtěla si zapálit cigaretu.

Naštěstí si včas uvědomila, že její kamarádka nekouří.

Pavla ochotně vyprávěla dál. Nepomlouvala, mluvila o lidech, které dřív dobře znala a o věcech, které už se staly. Navíc se tohle téma hodilo k ženskému drbání, které jí při mateřské chybělo.

„Zlatu znám ještě ze základky, chodila o pár tříd výš. Pěkněj spratek, pamatuju si ji tak dobře, protože když se něco semlelo kolem Zlatušky, napochodoval do školy pan doktor Váňa. Dokonce prý, i když dostala pětku, musela ji učitelka přezkoušet, protože to určitě bylo nedorozumění.“

„Měla štěstí, že neměla moji matku.“

V tom se Karolínka mýlila, paní Králova nejen že Zlatu nějaký čas učila, ale měla i tu čest s jejím otcem. A protože to nebylo až tak standardní setkání, ještě se o něm zmíníme.

„No, to je docela škoda, jak jsem ji poznala, ta by se asi na kobereček dovléct nenechala.“

„To určitě ne,“ řekla Karolína a pocítila něco jako pýchu.

„Ale vždyť ty ji musíš také znát,“ vzpomněla si Pavla, „pamatuješ si na ten předražený butik, co býval na náměstí?“

„Jo, jednou jsem tam zašla a zjistila, že moje výplata by stačila tak

na halenku.“

„Když si začala s Bohouškem, snažili se to staří nějak překazit. Nakonec uspořádali přeci jen honosnou svatbu – někde na zámku nebo na hradě, už nevím. V každém případě se Bohoušek dostal z periferie do bohaté rodiny.“

„Pochybuju, že zrovna jemu by šlo o peníze.“

„No, říkalo se, že ho Zlata utáhla na barák a prachy,“ přimhouřila Pavla své šedé oči. „Tak hele, kámoško, ven s tím, co s ním máš?“

„Nic, kdo ti co řekl?“

„Viděla jsem vás, to víš, maminy s kočárem si nikdo nevšimne.

Chtěla jsem na tebe zavolat, ale přišlo mi, že bys asi nebyla ráda.“

„O nic nejde,“ odpověděla Karolína a uvědomila si, že už tohle někomu říkala.

„Já z tebe nechci nic tahat, Karlo, kvůli tomu jsem tě fakt nezvala,“ bránila se kamarádka, „jen bych nerada, abys zbytečně vlítla do maléru.“

„Proč bych měla vlítnout do maléru?“

„Protože kdyby to prasklo, udělá ti Zlata se svým tatínkem peklo na zemi.“

Karolína se nadechla a začala Pavle vše vyprávět. Cítila, že se jí ulevuje a alespoň jeden šutřík spadl ze srdíčka někam dolů. Poprvé se někomu svěřuje. Pavla ji nepřerušovala, ráda povídala a uměla i naslouchat. Když Karolína skončila, řekla jen: „No to je nadělení.“

„Co mám dělat?“ ptala se jí Karolína, i když věděla, že cestu ven jí kamarádka ukázat nemůže.

„Normálně, jako ženská, bych ti řekla, párkrát se s ním vyspi a